

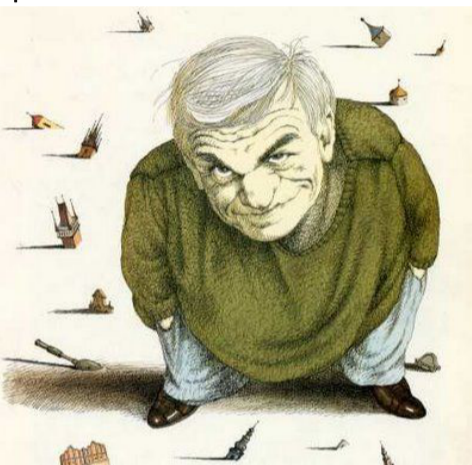
K·MEO

LA LLEUGERESA DE L'ÈXIT

Mort Milan Kundera

Sóc, be, era Milan Kundera. Probablement el nom sigui el més transparent de la meua vida. La resta és una barreja de circumstàncies (no sempre voluntàries) comentaris dels anomenats experts i reconeixements que mai no he entès. M'explico:

Davant un quadre qualsevol pot veure i interpretar el que vulgui però quan això passa amb un text només hi ha dues

possibilitats; o l'autor no sap explicar-se o el lector no sap llegir.

Tip de viure sota l'ombra de "la lleugeresa de l'esser", tip de veure com el meu llibre corria amunt i avall sota l'aixella de joves i no tan joves i tement-me el pitjor, em vaig donar un parell de mesos de vacances per preguntar als lectors que trobaven en aquell llibre. Va ser l'experiència més horrible per la que pot passar un autor. Cada lector donava la seva versió, ningú havia vist el mateix, en realitat molts no veien res, però els encantava portar el llibre sota el braç. Feia progrè.????? Per què cal inventar-se una història que ja està escrita? No en tenen prou? Aleshores que el cremin i no el vagin arrossegant pels carrers. Si el lector ha d'inventar sobre una obra

feta, per què no en fa una ell? Que escrigui ell, que pinti, que improvisi una melodia de jazz.

No sé què va passar però llegien un llibre i com que no en tenien prou afegien a la novel·la idees seves, no meves.

Sincerament he de dir que no tinc res a veure amb el Kundera que es diu conèixer. Ni filòsof, ni graciós, ni militant, res. Sóc un home normal amb una cara una mica rara. El meu millor mèrit és haver aconseguit un cert nom entre una gent que ni coneix ni ha entès mai la meua obra.

M'agradaria haver estat clar per una vegada.

GARSA PROSTÀTICA

QUI ESTIGUI LLIURE DE PECAT QUE LLENCI LA PRIMERA PEDRA

Enfrontaments entre tunisians i subsaharians

A la Facultat tenia una amiga que anava desesperada amb l'Amif, un tunisià que la perseguia a tota hora i sempre acabava dient-li ofès. "Tu no quieres follar porque soy negro". A mi mai no m'ho deia perquè jo sóc negra i el truco no funcionava.

Què deuen fer ara l'Amif i la meua amiga que s'hi va acabar casant perquè no suportava més el xantatge moral del noi, a Tunísia? Entendrà les raons dels seus compatriotes per oposar-se a la presència dels subsaharians, o defensarà als qui -com ells en temps de facultat- són emigrants?

A vegades és més fàcil ser víctima que dominador. Com a víctima sempre tens

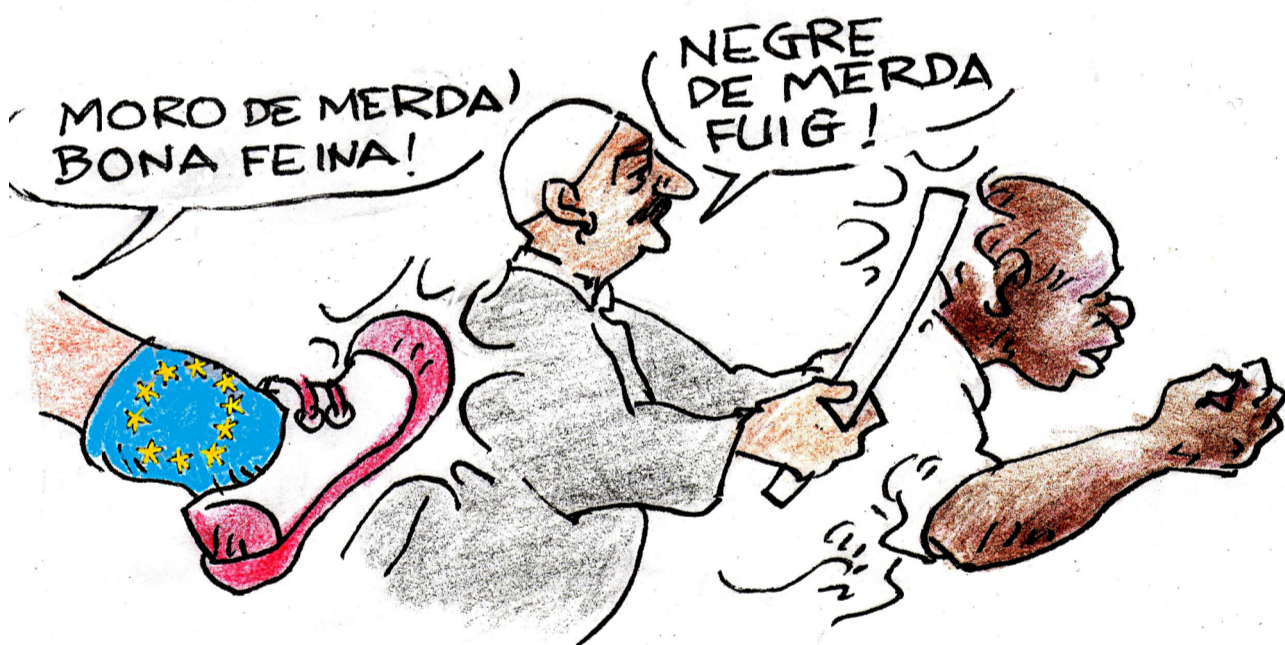

Vull una Tunísia bonica i plural. Lluito per la diversitat, la diferència i la igualtat de possibilitats.

raó i d'altra banda la història ja es cuida de donar a cada poble, un temps de fortlesa i un de feblesa.

Fa temps que Tunísia i el Marroc van a la grenya. Qualsevol cosa serveix per atiar una confrontació que, com a mínim ocultí les vergonyes íntimes dels dos països.

La darrera provocació arriba de part del President de Tunísia, Kais Saied, que s'ha despenjat en una campanya contra la emigració subsahariana que pateix el seu país. Curiós que una terra com la Tunisiana especialitzada a escampar als seus homes per tot Europa, es lamenti ara de la presència sahariana que en realitat només representen el 0'2 per cent de la

població. Parlar d'un pla desestabilitzador pel fet de rebre un 0'2 d'emigrants, resulta grotesc.

Però és igual. Una excusa és una excusa, i el tunisians s'han apuntat a la denuncia del seu President i s'enfronten a uns enemics de la pàtria que fins ara no sabien ni que existissin. I ja tenim lluita i racisme.

Quantes vegades el President Saied no s'haurà queixat del tracte que occident dona als emigrants tunisians? Quantes vegades el Marroc no juga amb els seus propis emigrants per treure'n rèdit polític?

Maleir el racisme o atiar-lo? Aquesta és la qüestió amb el permís d'aquell.